

בית מדרן

בית מדרן

לע"נ מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א

ערש"ק
פרשת אחרי מות -
קדושים
י"א אייר תשפ"א
מפטירין: ויהי דבר (יחזקאל כ')

עלון מס' 295

העיר	כניסת השבת	צאת השבת	דבינו תם
ירושלים	18:59	19:50	20:41
תל אביב	18:56	19:48	20:38
חיפה	18:58	19:50	20:40
באר שבע	18:57	19:49	20:38

אינן לקרוא בעלון בשעת התפילה

שיעורו השבועי

של מרן הראש"ל הרה"ר לישראל אב"ד בביה"ד העליון
הגאון הגדול רבי יצחק יוסף שליט"א
נשיא מועצת הרבנות הראשית לישראל

הרב המקדים: הרה"ג רבי אליהו בר - שלום שליט"א
הרב הראשי לעיר בת - ים

כותב השיעור: הרב דביר פרץ שליט"א
עורך השיעור: הגאון רבי יצחק לוי שליט"א
רב העיר נשר | וחבר מועצת הרבנות הראשית לישראל

הלכות ספירת העומר

מנין הימים והשבועות. מדוע לא מברכים על הימים לבד ועל השבועות לבד. שכח לספור במשך השבוע אם יכול לספור ביום שנשלם בו השבוע. ספירת העומר בשחרית. שכח לספור לילה ויום אם יכול להוציא את חבירו, והאם יש להקל לאדם חשוב. אם בן עיר מוציא בן כרך בקריאת המגילה. תושב ארץ ישראל האם יעלה ש"ץ בחו"ל ביו"ט שני של גלויות. טלטול מפתח בחגורה בשבת. "שומע כעונה" בספירת העומר. מצוות צריכות כוונה גם במצוות דרבנן. שילוח הקן בימי העומר

העומר ממצות תפלין של יד ושל ראש שיש עליהן שתי ברכות, כי אלו שתי מצוות נפרדות, ומדוע לגבי ספירת העומר לא מברכים ברכה אחת על הימים וברכה אחת על השבועות, הרי אלו שתי מצוות?

יישוב רבינו ירוחם

ד. מיישב רבינו ירוחם, בתורה נאמר (ויקרא כג, טו) "מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהייה", התורה תלתה במנחת העומר את מנין השבועות בלבד, ולכן בזמן הזה שאין בית המקדש קיים ואין מנחת העומר, מנין הימים מהתורה, ומנין השבועות מדרבנן. ומטעם זה תיקנו ברכה רק על מנין הימים, אבל על מנין השבועות אין לברך, כי היא זכר למקדש בלבד. נמצא שלפי דברי רבינו ירוחם מי ששכח לברך יום אחד, לא יוכל לברך ביום שנשלם בו השבוע, כי על מנין השבועות אין לברך כלל.

היישוב לפי שאר הדעות

ה. בא הרב בית הלוי ואומר, כל זה נכון לשיטת רבינו ירוחם שספירת הימים דאורייתא וספירת השבועות דרבנן, אבל

1 בני אשכנז מברכים על של יד "להניח תפלין" ועל של ראש "על מצות תפלין". ואמנם אנתנו הספרדים בברכת "להניח תפלין" של יד פוטרם את של ראש, אבל אם דיבר באמצע מברך על של ראש "על מצות תפלין".

2 בתרי"ג מצוות יש מצוה אחת לכבד אב ואם, ולכאורה היה צריך למנותה כשתי מצוות, מצוה לכבד את האב ומצוה לכבד את האם, וכמו שתפלין של ראש ושל יד נחשבות שתי מצוות, כך שואלים האחרונים. והתשובה, מטר תפלין של יד להכניע תאוות הלב לעבודתו יתברך, ומטרת תפלין של ראש להכניע מחשבות הראש לכבודו יתברך, ולכן נקראות שתי מצוות, מה שאין כן לגבי כיבוד אב ואם, שיש מטרה אחת, לכבד את מי שהביאו לעולם, לכן הן נחשבות כמצוה אחת.

מנין הימים והשבועות

א. בשיעור הקודם הזכרנו את דברי הגמרא במנחות (סו.), אמר אביי מצוה למימני יומי, ומצוה למימני שבועי. כלומר שבספירת העומר יש מצוה למנות גם ימים וגם שבועות, והמצוה למנות שבועות שלמים, כגון "היום אחד ועשרים יום לעומר שהם שלושה שבועות", "היום שמונה ועשרים יום לעומר שהם ארבעה שבועות", "היום חמשה ושלושים יום לעומר שהם חמשה שבועות", וכן על זו הדרך. ומה שאנחנו מוסיפים למנות שבועות שאינם שלמים, כגון "היום שנים ועשרים יום לעומר שהם שלשה שבועות ויום אחד", זה מנהג, כי עיקר הקפידא למנות שבועות בסוף השבוע.

חידושו של הרב מברסק

ב. יש חידוש של הרב סולובייצ'יק מברסק בספרו בית הלוי (ח"א סימן לו), כמש דבר פלא. הוא טען שאדם שלא ספר את העומר בימים שאינם שבועות שלמים, כגון ביום השמונה עשר, התשעה עשר, למרות שאינו יכול להמשיך לספור בברכה, מכל מקום בימים של השבועות השלמים יכול לספור בברכה, כי הפסיד את "התמימות" של הימים, אבל לא הפסיד את "התמימות" של השבועות.

ברכה לימים וברכה לשבועות

ג. הבית הלוי הביא את דברי רבינו ירוחם (נתיב ד חלק ה) - אחד הראשונים - שהקשה, מה שונה מצות ספירת

השבוע
זכות עלון
"בית מדרן" מוקדש ל:
רותם בת בת-שבע
כל הישועות

לכל הסעיף שמות עלון "בית מדרן" יוקדש עבורו להעלות ולרסואר שליטה או להבדיל לעילוי שמת
חייגו: *5290

בקו 'הליכות בית מדרן'
הרבנים פה 24 שעות
לכל שאלה בעניני ספירת העומר

24 *5293 *שלוחה 1

- תוכן העניינים:**
- עמ' 1-4 השיעור השבועי**
מורנו ורבינו רבי יצחק יוסף שליט"א
 - עמ' 5 פרשת אחרי מות-קדושים**
הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
 - עמ' 5 בעקבות רבותינו**
הגאון הגדול רבי יחזקאל סגל הלוי לנדאו זצוק"ל
 - עמ' 6 מאור ישראל**
הרה"ג רבי ישראל לורי שליט"א
 - עמ' 6 כשרות המזון**
הרב אברהם דניאל שליט"א
 - עמ' 7 לחיות עם האמונה**
הרה"ג רבי יעקב לוגאסי שליט"א
 - עמ' 7 חינוך ילדים**
הרה"ג רבי אבנר קוואס שליט"א
 - עמ' 8 בחסדך בטחתי**
הרה"ג רבי יגאל כהן שליט"א

לדעת הר"ף (סוף פסחים) - כך הבין בדעתו בפשוטות - והרמב"ם (פ"ז מהלכות תמידין ומוספין ח"ד, ובסוף ספר המצוות), וכן האור זרוע (סימן שכת) ורבי יצחק אבן ג'את (הובא בבאור הלכה סימן תפט ס"א ד"ה לפור), שבזמן הזה גם מנין הימים וגם מנין השבועות מדאורייתא, יוכל לברך על ספירת השבועות. וכן לשיטת הרא"ש (סוף פסחים) ושאר הפוסקים שסוברים שספירת העומר מדרבנן, בין הימים ובין השבועות, ואף על פי כן תקינו ברכה, אם כן יברך על ספירת השבועות. ואמנם מוכח מכל מוני המצוות שספירת הימים וספירת השבועות היא מצוה אחת, מכל מקום - ממשיך הרב מבריסק ואומר - כיון שמבואר בטור (סימן תפט) שאם ספר ימים בלא שבועות או שבועות בלא ימים יצא, לכן מי ששכח לספור במשך השבוע, יכול עדיין לברך בכל יום שנשלם בו השבוע. כך מחדש הבית הלוי.

דעת הר"ף

ו. ראשית, מה שתפס בדעת הר"ף שמצות ספירת העומר בזמן הזה מדאורייתא, זה לא מוכרח, הר"ף בסך הכל העתיק את דברי הגמרא בשם אב"י שמצוה למנות ימים ומצוה למנות שבועות. הר"ז"ה - רבינו זרחיה הלוי - בעל המאור (סוף פסחים) כתב, שבין לאב"י בין לאמ"מ, לכולי עלמא מצות ספירת העומר בזמן הזה מדרבנן, ומה שאב"י אמר למנות גם ימים וגם שבועות, כי סבר שיש לנהוג זכר למקדש בדיוק, כמו שבמקדש היו סופרים ימים ושבועות כך גם בזמן הזה, אבל לעולם גם הוא מודה שספירת העומר בזמן הזה מדרבנן. מרן זצ"ל בספרו חזון עובדיה (הלכות ספירת העומר סעיף יז, ובמקורות הערה ג) הזכיר את דברי הרב מבריסק בשם הר"ף כמה פעמים, למעלה ולמטה. אבל אם אמת נכון הדבר שלדעת הר"ף ספירת העומר בזמן הזה מהתורה, היאך מרן השלחן ערוך עזב דעת שני עמודי הוראה - הר"ף והרמב"ם - ופסק כדעת העמוד היחיד - הרא"ש, שספירת העומר בזמן הזה מדרבנן? על כרחך שאין הכרח בדעת הר"ף, ומרן השלחן ערוך ראה שעמוד אחד - הרמב"ם - סובר שספירת העומר בזמן הזה דאורייתא, ועמוד אחד - הרא"ש - סובר שספירת העומר בזמן הזה דרבנן, והלך בזה אחר רוב הראשונים - התוס' (מנחות שם, ד"ה זכר), הרשב"א (בתשובה ח"א סימן קכו, וח"ג סימן רפד), הר"ן (פסחים כה ע"א) ועוד - הסוברים שמצות ספירת העומר בזמן הזה מדרבנן. ומרן זצ"ל רק הביא דברי הבית הלוי מבריסק כצירוף לכלל שמועיל ספק ספיקא לברך על ספירת העומר, מפני שיש צד שהיא דאורייתא. אבל לעולם מצות ספירת העומר בזמן הזה מדרבנן.

לא כל חידוש להלכה

ז. הפלא על ספר הליכות אבן ישראל - להגאון הרב ישראל פישר שהיה גאון גדול, ראב"ד העדה החרדית, ולמד עם מרן זצ"ל חברותא לפני כשבעים שנה, ומרן מאוד העריך אותו - שהוכיח מהגאון הנצ"ב (בהעמק דבר ויקרא כג, טו) כדברי הבית הלוי, וכך פסק להלכה ולמעשה, שמי ששכח לספור במשך השבוע, כשמגיע לשבוע שלם יכול להמשיך ולספור בברכה. אולם למעשה אי אפשר לפסוק כן. ראיתי אחד מאחרוני זמננו שהעתיק את דברי הרב מבריסק והתלהב, איזו סברא יפה... אבל האמת שעל סמך חידוש, שיעור כללי, פלפול יפה, סברא יפה, אי אפשר לפסוק הלכה למעשה. וכאן הלא מפשוטות דברי הראשונים ומרן השלחן ערוך (סימן תפט סעיף ה) והאחרונים שלא חילקו בדבר, וכתבו שאם שכח לספור את העומר לילה ויום לא יכול להמשיך לספור בברכה כלל, משמע שגם כשמגיע שבוע שלם לא יספור בברכה, ואם מברך זו ברכה לבטלה.

ספירת העומר בשחרית

ח. אנחנו נוהגים אחר תפלת שחרית לספור את העומר בלי ברכה, כדי שמי ששכח לספור בלילה, ירוויח שיוכל להמשיך לספור בשאר ימים בברכה. לאפוקי מהרב שטרנבוך (תשובות והנהגות ח"א סימן שיב, וח"ב סימן רמז), שכתב שמי שסופר ביום עובר על איסור 'בל תוסיף'. אבל באמת מה שייך כאן 'בל תוסיף', כל האיסור הוא כשלוקח שני אתרוגים או שני לולבים, או יושב בסוכה יום נוסף, אבל כאן מה שסופר שוב בלי ברכה, שאם שכח יסמוך על הבה"ג (הל' מנחות דק"ג ע"ג) שספירה ביום מועילה. אני מתפלל עליו, הוא רואה שכל חכמי הספרדים כך נוהגים, וכי באנו מהיערות? אין מקור למנהגים שלנו? כבר בספר נהר מצרים (הלכות ספירת העומר סעיף כד) - שהיה לפני כמאה וחמשים שנה, כתב שכך מנהג הספרדים, איך אפשר לפסול עדה שלמה ולומר שעוברים על 'בל תוסיף'?³ ויתר מכך, גם הרב

3 בספרו תשובות והנהגות (ח"ד סימן קסט) כתב עוד לגבי כשרויות, שהספרדים לא מבינים כלום בעניינים הללו, ואם ממייעים את הסיכא זה בסדר. הספרדים לא מבינים, רק הם מבינים...

יצחק וייס שהיה ראב"ד העדה החרדית לפניו, הביא בספרו שו"ת מנחת יצחק (ח"ו ס"ס מה) בשם האדמו"ר מסאטמר, שנוהגים לספור ביום את העומר בלי ברכה, וכי גם הם עברו על בל תוסיף?! אלא ודאי שהמנהג לספור את העומר אחר תפלת שחרית הוא מנהג נכון.

אף על פי ששכח מוציא

ט. הרב מבריסק בעל בית הלוי חידש עוד, שאם השוכח לספור את העומר לילה ויום הוא רב עיר, או רב קהילה, ואומרים לו: בכבוד, תברך על ספירת העומר. מחדש הרב מבריסק, שיקרא למישהו ויאמר לו: תעמוד לידי ואל תברך, ואני אברך ואוציא אותך ידי חובה, מדין שומע כעונה. ויעשה כך על פי הדין שאמרו (ראש השנה כ"ט). אף על פי שיצא מוציא, כמו מי שכבר יצא ידי חובה יכול להוציא ידי חובה את חבריו, למרות שכבר אינו חייב במצוה, הוא הדין כאן. כך מחדש הרב מבריסק. כי באמת חכם שמבקשים ממנו לספור את העומר והוא אומר שכחתי, הוא מתבייש, אחר כך יגידו לו: מה קרה, איפה היית אתמול, התפללת ביחיד?!... וכי יאמר להם: אתמול שכחתי, הייתי בחתונה ומיחרתי אחרי ערבית לכתוב את הכתובה, לא שמתי לב, ובבוקר גם לא ספרתי, חששתי לרב שטרנבוך... לכן הרב מבריסק מצא לו פתרון למנוע את הבושה, הוא היקל באופן זה משום כבוד התורה וכבוד הציבור. הרב פראנק הביא את דבריו להלכה בספרו שו"ת הר צבי ח"ב (תאו"ח סימן עה).

כבר קדמוהו רבנן

י. אולם אחר המחילה מהרב מבריסק ע"ה שהיה חדשן גדול, זהו חידוש לפסוק להלכה שלמרות ששכח לספור לילה ויום יוכל להוציא אחר ידי חובה. האמת שאת החידוש הקודם שאמרנו בשם הרב מבריסק, זה הוא חידוש מדעתו, אבל הנידון הזה כבר נחלקו בו הפוסקים לפני מאות שנים. הפרי חדש (סי' תפט סעיף ח) היה לפני כשלוש מאות שנה - כתב מפורש שאדם ששכח לספור לילה ויום לא יכול להוציא את חבריו, ואם יברך זו ברכה לבטלה, כי הוא נקרא לא מחוייב בדבר. והביא ראייה מדברי הירושלמי (מגילה פ"ב ה"א), שכן עיר אינו מוציא ידי חובה בן כרך, כלומר תושב בני ברק או תל אביב, שקרא את המגילה ב"ד לחודש אדר, והגיע לירושלים בליל ט"ו, ואומרים לו: בכבוד יש לך קול נעים, אתה מנגן בלי לזייף, תקרא לנו את המגילה, הוא לא יכול להוציאם ידי חובה. והוא הדין כאן, מי ששכח לספור יום שלם אינו בר חיובא ואינו יכול להוציא את חבריו ידי חובתו. והרי זה דומה למי שיברך שהכל, והוא לא שותה, ורוצה להוציא את חבריו ששותה כוס מים, לא יכול להוציא אותם ידי חובה, כיון שאינו חייב בדבר, טוביה חטא וזיגוד מינגד (פסחים ק"ג):?! נכון שהוא ממשיך לספור את העומר בלי ברכה, לחוש לדעת הסוברים שכל יום מצוה בפני מצוה, אבל אינו מברך, משום סב"ל - ספק ברכות להקל. גם הרב בית דוד (תאו"ח סימן רסז) - היה לפני מעל 250 שנה, קדם להחיד"א - כתב כך. וכן כתב הראשון לציון הגאון רבי יוסף חזן - לפני כ-200 שנה - בספרו שו"ת חקרי לב (תאו"ח סימן מה).

יום טוב שני של גלויות

יא. מרן החיד"א בספרו ברכי יוסף (סימן קכד סק"ג) הביא דיון דומה בשם מהר"ם בן חביב⁵ (הובא בשו"ת תאו"ח כלא א סימן ג), תושב ארץ ישראל שנוסע לחוץ לארץ לחג הפסח - כגון שנוסע למסור שם שיעורי תורה⁶ - ואומרים לו ביום טוב

4 סיפרי פ"ע, כשמרן זצ"ל כיהן כרב ראשי לתל אביב, חזן אחד שהיה אברך צעיר מירושלים היה לו קול נעים, ואחיו היה מוזמן אותו לקרוא את המגילה בבית כנסת "אהל מועד" בתל אביב. כשנודע למרן מי חזן קרא לו ואמר: לא כדאי שתקרא בתל אביב, הלא אתה ירושלמי, אני מכיר אותך, אתה גר ברחוב זכריה... מרן קרא לגבאי בית הכנסת שמעון לוי ע"ה, ואמר לו: יש לך כסף מיותר - בחשבון של בית כנסת המעלה שיש חובה, לא עורף - תשכיר לו חדר במלון, שישן שם הלילה עד אחרי עמוד השחר, וכך יקרא בר חיובא בלי ספק, וכדברי הגמרא (מגילה י"ט). פרזן בן יזמו נקרא פרוז.

5 היה הראשון לציון השני כאן בירושלים. תמיד הראשון לציון והרב הראשי לישראל היה גם רבה של ירושלים, ורק בגלל הרב אליהו פרדס שינו את זה וחילקו את התפקידים.

6 לא נוסע סתם לטייל, לא יוצאים לחוץ לארץ אלא בשביל פרנסה, לימוד תורה, ולישא אשה (עבודה זרה יג ע"א, ומועד קטן ד ע"א). סיפרי פ"ע, שלפני ארבעים שנה - אולי יותר - נסעתי עם מרן זצ"ל למקסיקו, ובאמצע הטיסה הרב קורא לי: בשביל מה אתה נוסע איתי? אמרתי לו: אני מתלווה לרב, כל אדמו"ר נוסע עם צוות שלם... אמר לי: אבל אתה לא צריך לטוס לחו"ל, לא בשביל לישא אשה, לא בשביל ללמוד תורה, ולא בשביל פרנסה. טוב, מה אעשה, אקפוז מהמטוס?... אמר לי: אין לך ברירה, אתה צריך לומר שם שיעור, להרביץ תורה. אני הייתי אז אברך צעיר, ובדרך כלל אברכים צעירים מתרגשים לתת שיעור, מי שלא מתרגש זה בעיה... איך אתן שיעור לאברכים? אמר לי: אתה חייב! חזרתי למקומי במטוס ואמרתי לעצמי, עד שהמטוס ינחת מרן יושב... אבל הוא לא שכת, מיד כשרדנו מרן ראה את משה סבא ע"ה, ואמר לו: מחר תארגן לו שיעור, אסור לו לבוא לכאן בלי זה. לא היתה לי ברירה ומסרתי שיעור לגבי טלטול מפתח המחבר לחגורה בשבת.

רוצים לצאת לבית הכנסת ולנעול את הבית, אבל איך יקחו את המפתח, אין שם עירוב, מצד שני אם

אין מחלוקת בבלי וירושלמי

יג. אולם אחר המחילה מכבודו של הגינת ורדים, יש להשיב על דבריו, מה שטען שהבבלי חולק, אין זה מוכרח, כי מה שהביא בשם רש"י, כבר ידוע שרש"י הוא פרשן ולא פסקן, ולעולם יתכן להלכה שבני הכפרים קראו לעצמם, וכן עיר לא הוציאים כי הוא לא נחשב מחוייב בדבר. ולגבי דין "אף על פי שיצא מוציא", הלא גם הירושלמי הביא דין זה והודה לו, ואפילו הכי כתב שכן עיר לא יכול להוציא בן כרך, והחילוק ביניהם, כי אע"פ שיצא מוציא מדובר על מי שהיה בר חיובא באותו יום, אבל בן עיר אינו מחוייב כלל באותו היום של קריאת המגילה בכרך, ולכן לא מוציא ידי חובה את בן הכרך.

גם הרב בן אדם

יד. מכל מקום נמצא שיש לנו מחלוקת גדולה באחרונים האם מי ששכח לספור לילה ויום יכול להוציא את חבירו ידי חובה, מה אנחנו צריכים לעשות? שב ואל תעשה עדין, ספק ברכות להקל. ולמעשה אם כיבדו רב עיר, ראש ישיבה, רב הקהל, לספור את העומר, והוא מתבייש לומר ששכח לספור לילה ויום, כי לפעמים בעלי בתים ואולי אפילו אברכים לא מבינים איך יתכן שרב שוכח, אבל הם צריכים לדעת שגם הרב הוא בן אדם, לא מלאך. להלכה יש לייצג לו שיתחמק ויאמר לגבאי שמכבד אותו לספור. אם יברך ויאמר "ברוך אתה ה'", ויאמר בשקט "למדני חוקיך", וימשיך "אלוקינו מלך העולם" וכו', אנשים יבינו מה עשה, ויגידו לו: למה עשית הפסקה? למה אמרת "אלוקינו" בק? ...! אבל יכול להתחמק בצורה יפה ולומר להם: אני רוצה לכבד את פלוני, הוא חשוב מאוד, מחזיר בתשובה. אבל לא יסמוך על הרב בית הלוי ויברך ויוציא אחר ידי חובה, כי יש בזה חשש ברכה לבטלה.

ספק ספיקא מדעה יחידאה

טו. יש מחבר אחד בזמננו שכתב לסמוך על הבית הלוי, הוא לא ראה את כל הפוסקים שהזכרנו, ראה רק פסקי תשובות⁸ (סימן תפס העי' 94) שהביא דעה זו בשם הבית הלוי, ועשה ספק ספיקא, שמא כל יום מצוה בפני עצמה, לא כדעת בה"ג, ושמא כדעת רבי יצחק בן גיאת שהביא השבלי הלקט (סימן רלד) והביאור הלכה (סימן תפס סעיף ח ד"ה סופר) שאדם ששכח לספור יום שלם, למשל ביום עשרים לעומר, למחרת יברך ויספור: אתמול היה⁹ עשרים יום לעומר שהם שני שבועות וששה ימים והיום אחד ועשרים יום לעומר שהם שלושה שבועות, ואפילו שכח כמה ימים עשה כסדר הזה, יקח לוח שנה ויאמר: לפני שלשום היה כך שלשום היה כך וכו'... ולכן רצה לומר שהשוכח לספור לילה ויום, יש לו פתרון לספור בברכה. מי שקרא מה שכתב מתפעל, אבל האמת שזה לא נכון, כי לא מועיל ספק ספיקא בסברא יחידאה, רבי יצחק בן גיאת הוא סברא יחידאה, אף אחד לא אמר כמותו, וגם האחרונים לא הזכירו דבריו, רק הביאור הלכה הביאו בתור צירוף בעלמא. לכן אין לסמוך על ספק ספיקא זה, ומי ששכח לספור לילה ויום שוב לא יספור בברכה.

השליח ציבור מברך תחילה

טז. המנהג ברוב ככל ישראל שהשליח ציבור מברך וסופר את העומר, וכל הציבור מקשיבים ומברכים אחריו, כדי שלא יטעו במספר הימים. בא הגאון רבי זלמן (בשלחן ערוך שלו ס"י תפס סעיף יב) ועורר על המנהג, לכאורה אחר ששמענו את הספירה מפי החזן, כבר יצאנו ידי חובה מדין שומע כעונה, ואיך נוכל לחזור ולברך? ואין לומר שלא יצאנו בספירה של החזן כי לא כיוונו לצאת ממנו ידי חובה, שהרי פסק מרן בשלחן ערוך (סימן תפס סעיף ד) מי ששואל אותו חבירו בין השמשות כמה ימי הספירה בזה הלילה, יאמר לו: אתמול היה כך וכך, שאם יאמר לו: היום כך וכך, אינו יכול לחזור ולמנות בברכה. ע"כ. והטעם הוא, כי חוששים למאן דאמר שמצוות אין צריכות כוונה¹⁰. ועוד, שאף שמרן פסק בשלחן ערוך (סימן ס סעיף ד) שמצוות

8 מלבד ספר הפרדס וספר האורה שרש"י כתב שם פסקי הלכה, הוא לא התכוון לפסוק הלכות בפירושו. כך מרן זצ"ל אמר לפני שנים, וכעסו עליו, כך אתה מזלזל ברש"י - רבן של ישראל! אבל מה אתם רוצים, כך כתב כבר המאירי (בהקדמתו לספר בית הבחירה לאבות בדפ"ח עמוד נד) - אחד הראשונים.

9 חיברו הרב רבינוביץ שיחיה, עשה ספר יפה.

10 אמרו לי שהתיימנים אומרים בארמית את המספר של אתמול, כדי להזכיר לציבור מה יספרו היום.

11 באמת הפרי חדש (ס' תפס סעיף ד) למד מדברי מרן הללו שמצוות דרבנן אין צריכות כוונה. אבל כבר המגן אברהם (ס' תפס ס"ח ח) והגר"א (ס' תפס סעיף ד) כתבו שלדעת מרן מצוות צריכות כוונה, ורק לענין ברכה לבטלה חשש למאן דאמר אין צריכות כוונה. וכמו שציינו בדן סעודה שלישית, שמרן (סימן רצא סעיף ה) כתב: סעודה שלישית צריך לעשותה בפת, ויש אומרים שיכול לעשותה

שני של גלויות: אתה נעים זמירות ישראל, יש לך קול נעים, תעלה שליח ציבור בבקשה. לפי הדין, אצלו אחר יום טוב ראשון זה חול המועד, ואחר יום טוב אחרון זה יום חול, אסרו חג, הוא צריך להניח תפלין בבית בצנעא, ולהתפלל של חול, ורק לא עושה מלאכות בפרהסיא⁷. מחדש מהר"ם בן חביב שיכול לעלות שליח ציבור ולהתפלל תפלת חג ולומר "אתה בחרתנו", ולהתפלל גם תפלת מוסף, כי בשביל כל הציבור בחו"ל זה יום טוב והוא מוציא אותם ידי חובה. מרן החיד"א חלק עליו, שהרי אדם שלא מתענה בתשעה באב או ב"ז בתמוז, אינו עולה לתורה ואינו עולה שליח ציבור, כי הוא לא מתענה ולא יכול לומר "עננו" בין גואל לרופא. אותו דבר כאן, איך יוציא אחרים ידי חובת תפלת יום טוב, הרי אצלו זה לא יום טוב, הוא נקרא שאינו מחוייב בדבר, ולכן אינו יכול להוציא אחרים ידי חובתם. ואם כך, הוא הדין בספירת העומר, מי ששכח לספור לילה ויום נחשב שאינו מחוייב בדבר, ואינו יכול להוציא את חבירו ידי חובה. כך כתב החיד"א בברכי יוסף. ואכן הלכה למעשה שלא כדברי מהר"ם בן חביב.

דעות החולקים

יב. גם הגאון רבי חיים פלאגי⁸ (בספר מועד לכל חי סימן ה אות ז) כתב, שמי ששכח לספור את העומר לילה ויום ורוצה להוציא את חבירו ידי חובה, אינו יכול, כי הוא נקרא לא מחוייב בדבר. וכן כתב מהר"ט⁹ - רבי יום טוב - אלגאזי בשלמי ציבור (דף רצא אות כח). וכאמור כך כתבו כבר הפרי חדש והבית דוד והחקרי לב ומרן החיד"א. האחרונים הללו נעלמו מעיניו של הבית הלוי. אבל יש לסייע בידם, על פי דברי הגינת ורדים (שם) שהביא דברי מהר"ם בן חביב, והביא דברי הירושלמי שכן עיר לא מוציא בן כרך, וטען שכנראה הבבלי שלנו חולק על הירושלמי, ולעולם בן עיר מוציא ידי חובה בן כרך, כי במהותו הוא בר חיובא, ואינו חש"ו - חרש שוטה וקטן - שאינם חייבים במצוות. במשנה הראשונה במסכת מגילה (ב) - כולם מתחילים את המסכת ומכירים אותה... מגילה נקראת באחד עשר, בשנים עשר, בשלושה עשר, בארבעה עשר, בחמשה עשר, לא פחות ולא יותר... כפרים ועיירות גדולות קורין בארבעה עשר, אלא שהכפרים מקדימין ליום הכניסה. ובגמרא מבואר, שחכמים הקילו על הכפרים להיות מקדימים ליום הכניסה כדי שיספקו מים ומזון לאחייהם שבכרכים. וכתב רש"י (ד"ה אלא) שקורא להם אחד מבני העיר. ולכאורה איך מוציאים ידי חובה, הרי הוא בן עיר שצריך לקרוא ב"ד, ואיך יקרא להם ב"א, ב"ב, או ב"ג? מוכח שכל שהוא חייב במצוות יכול להוציאם ידי חובה, וכמו שאמרו בגמרא (ר"ה כט). שבכל הברכות כולם אף על פי שיצא מוציא, ופירש רש"י שאין בזה חשש ברכה לבטלה מפני שיש דין ערבות, כל ישראל ערבים זה לזה - שכולם יקיימו את המצוות. כך כתב גם רבי חיים אבולעפייא הראשון בספרו מקראי קודש (דף קפא ע"ב) - היה אב"ד בטבריה - שאדם שלא ספר את העומר לילה ויום ורוצה להוציא את חבירו, יכול לברך ולהוציא ידי חובה. וכן כתב רבי מרדכי כרמי בספרו מאמר מרדכי (סימן תפס סק"י) - בן דורו של מרן החיד"א.

ישאירו את הבית פתוח יבואו גנבים, מה יעשו? המציאו פתרון, לקחו גורה, ועשו חור בכל צד מוצידי הרצועה, וחיברו את המפתח עם לולאות, וזה כביכול טלטול של המפתח בדרך אגב. ויש שעשו דבר יותר טוב, שבמקום האבזם שתופס את החגורה, השחילו כפתח. לדעת מרן השלחן ערוך (סימן שא סעיף יא) זה אסור, כי ניכר שעושים כן לצורך טלטול המפתח, ואפילו אם הוא עשיר ועשה מפתח מזהב, והוא חולק אתו בשבת ומתגאה בו, אבל עדיין ניכר שעשה כן לצורך טלטול המפתח, וכי למה לא לקח טבעת זהב או משהו אחר? לכן לדעת השלחן ערוך אפילו מפתח מזהב אסור. אולם לדעת הרמ"א (ל) מותר. ובשיעור הזכרתי את כל דעות הפוסקים ואמרתם שלחלכה אסור וכדעת מרן. הלך מישהו - או לא היה הקלטות כמו היום, שכל דבר קטן מקליטים ומעבירים - לרב יצחק שחיבר שהיה גאון גדול רבה של ארגנטינה, וסיפר לו: כולם אצלו במקסיקו מקילים להוציא מפתח בחגורה, ועכשיו היה אצלו פלוני, ונתן שיעור וחדש שזה אסור, אבל אין לנו עירוב, מה נעשה?! הרב שחיבר שלח גלי מכתב, וכתב לי: האם זה חכמה שאתה תשב בארץ ישראל ותחמיר עליהם במקסיקו, איפה כוחא דהיתרא? אין להם ברירה, אתה רוצה שישבו בבית ולא יבואו להתפלל? שיסמכו על דעת הרמ"א. והוזכר נידון זה בספרו יצחק ירנן (סימן ל). אחר כך דיברתי על כך עם מרן זצ"ל, ומרן אמר לי: תשמעו לו, הוא מכיר את צרכי הציבור, אני הייתי צעיר, והוריתי עלי פ' פשטות דברי מרן, אבל עם שיקול דעת של חכמים גדולים, לפעמים עושים נגד מרן. כמה אחרונים - הניירות שמשון (או"ח סי' יג) והרב השואל בספר בנין עולם (האו"ח סימן ד) ועוד - כתבו, שלפעמים במקום צורך גדול עושים נגד מרן, לא הולכים ראש בקיר. בפרט בנידונו שבלאו הכי לדעת רוב הפוסקים רשות הרבים שלנו נקראת כרמלית, ולדעת החזן איש (ס' קב אות ה והלאה) דוקא רחוב מפולש מעבר לעבר נקרא רשות הרבים, כמו דגלי מדבר, אבל איש אין לנו את זה וגם הרחובות הארוכים נגמרים בסיבוב. ומרן זצ"ל (בשו"ת יביע אומר ח"ט או"ח סימן גל) הביא מהר"ט"א (שבת ו) בשם רש"י עירובין (ו) שמשמע מדבריו כהחזן איש. גם יש לצרף דעת ספר בית אפרים (סימן כ) שאם נוסעים ברכבים, הרי הם כמו שידה תיבה ומגדל, וזה לא נקרא רבים בוקעים בו. ומכיון שיש את כל הציפורים הללו, אינ"פ ח"ט נגד מרן, אבל כשאין ברירה אפשר להקל.

7 נשיא המדינה הקודם, בזמן כהונתו כנשיא, התקשר אלינו ואמר שהזמינו אותו לאיזו מדינה בחו"ל, והוא אמר לנחות ביו"ט שני של גלויות אחרי חצרים, וכבר התארגנו לעשות לו קבלת פנים עם חצרות, ושאל: אולי הרב יתיר לי נחוות מהמטות ביו"ט שני של גלויות? הוא היה פיקח והוסיף: הרב, אכנס לאיזה חדר עד שקיעת השמש ואחר כך אצא לקבלת פנים. קודם כל נייגתי אם יש מקום להקל, ואחר כך חזרתי אליו ואמרת לי: בתור נשיא מדינת ישראל, יתפרסם עליך בכל העולם כולו שנחתת בעיצומם של יום טוב שני של גלויות, לכן אל תעשה את זה. אבל כבר קבעו? אמרת לי: אם אתה שואל מה ההלכה, תדע שאתה צריך לבטל את הטיסה. יש לו זכויות, ואחת מהן היא שמשמע בקולו וביטל את הטיסה, וישנו את כל התוכנית כדי שיבוא ידי חובתו.

צריכות כוונה, מכל מקום יש אומרים - הרדב"ז (ח"ד ס"ס אלף צד) והמגן אברהם (סימן ס"ק"ג) ועוד - שמצוות דרבנן לא צריכות כוונה, כי בגמרא מסכת ראש השנה (כט.) שלמדו משם דין מצוות צריכות כוונה, מדובר על מצות תקיעת שופר ומצות אכילת מצה שגם בזמן הזה הם מדאורייתא. ואם כדבריהם, השומע ספירת העומר משליח ציבור, יוצא ידי חובה על כרחו שלא בטובתו, ואיך אפשר לחזור ולברך? כך העיר הגר"ז על מנהגו.

שומע כוונה בספירת העומר

יז. אולם במחילה מכבוד תורתו של הגאון רבי זלמן, קודם כל לא פשוט הדבר שיוצאים ידי חובה בספירת העומר מדין שומע כוונה. בתורה נאמר (ויקרא כג, טו) "וספרתם לכם" ממחרת השבת, ובגמרא במנחות במנחות (סה:) דרשו, שתהיה ספירה לכל אחד ואחד. וכתב בספר האגודה (מנחות פ"ו ס" לב), ולא שלח ציבור בשביל כולם, וכמו שדרשה הגמרא (פסחים ה.) על הפסוק "ולקחתם לכם" ביום הראשון פרי עץ הדר וכו' (ויקרא כג, טז), לכם - משלכם היא, וכן בגמרא סוכה (מג.): שתהא לקיחה ביד כל אחד ואחד. אולם הפירוש הפשוט בדברי הגמרא "שתהא ספירה לכל אחד ואחד", שאין זה כספירת שמיטין ויובלות המוטלת על בית הדין¹² אלא כל אחד ואחד צריך לספור את העומר. המגן אברהם (סימן תפט ס"ב) נסתפק אם יוצאים ידי חובה בספירת העומר מדין שומע כוונה או לא. הרשב"א (סימן קכו, תנח) - העתיקו הבית יוסף (סי' תפט) - כתב, שהשליח ציבור מברך ויוצאים ממנו ידי חובה וסופרים את העומר. יש מי שהבין בדברי הרשב"א שיוצאים ממנו גם ידי חובת הספירה, אבל זה לא מוכרח. החק יעקב (סק"ד) מסקנתו כספר האגודה, שלא יוצאים ידי חובה מדין שומע כוונה בספירת העומר. לפי זה אין מה לחשוש שיוצאים ידי חובה מהשליח ציבור שמקדים לברך לפני הציבור. אבל באמת עיקר הערת הגאון רבי זלמן היתה על הברכה, שיוצאים בה ידי חובה מהשליח ציבור, ולכאורה הוא צודק.

גם מצוות דרבנן צריכות כוונה

יח. אולם, מה שהגאון רבי זלמן תפס בפשיטות שבמצוות דרבנן מצוות אין צריכות כוונה, במחילה מכבודו - שהיה מגדולי הדורות - הלכה לא כך, מרן השלחן ערוך (סימן ר"ג סעיף ג) כתב מפורש לגבי ברכות הנהנין - שהן מדרבנן - שאם השומע כיון לצאת והמשמיע כיון להוציא ושמוע את כל הברכה, יצא ידי חובה. עוד פסק מרן (סימן ר"ט סעיף ה) לגבי ברכת הגומל, שאחד מברך ומוציא את השומעים ידי חובה¹³.

בכל מאכל העשוי מאחד מחמשת מיני דגן, ויש אומרים שיכול לעשותה בדברים שמלפתים בהם הפת כבשר ודגים, אבל לא בפירות, ויש אומרים דאפילו בפירות יכול לעשותה. וסברא ראשונה עיקר, שצריך לעשותה בפת אלא אם כן הוא שבע ביותר. ע"ל. ועם כל זה מרן (סימן קפח סעיף ח) פסק: סעודה שלישית בשבת, דינה כראש חודש, שאם שכח רצה והחליצנו בלא חזר. והטעם, כיון שאין חובה לאכול פת בסעודה שלישית. והלא מרן פסק שחובה לאכול פת בסעודה שלישית? רואים שלענין ברכה כבטלה מרן חשב לדעה החולקת.

12 היום לא מונים את השנים ליובל, כי התבלבל החשבון ולא יודעים מתי היובל.

13 אדם שנוסע מעיר לעיר שעה ורבע באותו יום - אפילו הלך חזר - אומר תפלת הדרך בשם ומלכות

והלא כל הברכות - חוץ מברכת המזון ויש אומרים ברכות התורה - מדרבנן. עוד פסק מרן בהלכות קריאת המגילה (סימן תרצ"ט סעיף יד) שהקורא את המגילה מוציא את השומעים ידי חובתם. והלא מקרא מגילה מדרבנן, ודברי קבלה כדברי תורה דמו, אבל לא ממש דאורייתא. ורואים שגם במצוות דרבנן מועיל שומע כוונה, כי מצוות צריכות כוונה, ואם כן השומע ספירת העומר מהשליח ציבור ולא כיון לצאת, לא יצא ידי חובה, כי שומע כוונה הוא מדין מצוות צריכות כוונה, שהרי מקור הדין של מצוות צריכות כוונה הוא מהגמרא בראש השנה (כט.) אמר ליה רבי זירא לשמעיה איכוון ותקע לי - תכוין ותתקע בשבילי - שמע מינה מצוות צריכות כוונה, כי כשאדם מתכוין לצאת ידי חובה מחבירו, זה גורם להתחברות השומע והמשמיע. ועוד שאנחנו מכוונים כוונה נגדית שלא לצאת ידי חובה מהשליח ציבור, או שסומכים על התנאי שעשינו בתחילת הספירה, שבכל ימי הספירה אנחנו מתכוונים שלא לצאת ידי חובה בשמיעת הספירה מהשליח ציבור.

ספר אור לציון

יט. פלא אצלי על ספר אור לציון ח"ב (פמ"ה אות ד) שכתבו הלכה: במצוות דרבנן להלכה אין צריך כוונה. מה יענו על מה שכתב מרן לגבי ברכות הנהנין, לגבי ברכת הגומל, לגבי מקרא מגילה?

שילוח הקן בימי העומר

כ. דוגמא לדבר, בימי העומר לא מקיימים מצות שילוח הקן, כי הם ימי דין שנהרגו בהם תלמידי רבי עקיבא, ומצות שילוח הקן מעוררת מאוד רחמי שמים, וזה מתנגש, לכן על פי הקבלה לא מקיימים מצות שילוח הקן בימי העומר. שאל באור לציון (ח"ג עמ' קפו), לפי זה, מצות שילוח הקן היא מצוה שהזמן גרמא, ואם כן מדוע בספר החינוך (מצוה תקמה) כתב שמצות שילוח הקן שייכת בין באנשים בין בנשים? וכתבו בשמו שתידין להם, כאן לפני החרבן כאן לאחר החרבן. לי זה ברור שחכם בן ציון דיבר איתם בדרך, או אמר להם את זה על דרך הוורט לחדד את התלמידים, וכי התכוין ברצינות שיכתבו את זה בספר? וכי זו קושיא בכלל? הדבר פשוט שמצות שילוח הקן קיימת לעולם, גם בימי העומר, אלא שאם אתה מקיים שילוח הקן בימי העומר, אתה עושה בלגן בשמים, התנגשות של דינים ורחמים, אבל המצוה שייכת בכל זמן. אנחנו זכינו להכיר אותה, היה חרף גדול ופלפול, והיה מעניין את הבחורים. הייתי מלווה אותה מביתה עד ישיבת פורת יוסף, היינו הולכים ברגל וכל הדרך היינו מדברים הלימוד, היו לו הברקות, איוו מתיקות היתה לו דברים, אבל לא תמיד התכוין להלכה ולמעשה. ותלמידיו הלכו וכתבו כל דבר.

ומברך הגומל. אצלנו בבית הכנסת יש יהודי חשוב שבמשך השבוע יש לו הרבה נסיעות מחוץ לעיר, ובשבת הוא מברך הגומל, ואנחנו - שגם יוצא לנו לנסוע הרבה מעיר לעיר - שומעים ומכוונים לצאת ידי חובה. היה אצלנו יהודי טוב מרוקאי שהיה רגיל לצעוק "ברוך הוא וברוך שמו", גם בברכת הגומל, והיה מבלבל אותי, למרות שרציתי לצאת ידי חובה הייתי עונה יחד אתו, עד שביקשתי ממנו: על ברכת הגומל אל תענה ברוך הוא וברוך שמו בקול רם. ושמע לי ב"ה.

שיעור זה יופיע בשלימותו, יחד עם כל שיעורי מרן הראשון לציון שליט"א בסדרת הספרים "השיעור השבועי" לפרטים: 077-2009-778

באפשרותך להאזין בשידור חי לשיעורו השבועי של מרן הרשל"צ שליט"א מביהכ"ס היזדים כל מוצש"ק. הרב המקדים בשעה 21:30, שיעורו של הרשל"צ בשעה 22:00 וכן ניתן לשמוע גם שיעורים קודמים בקו הליכות "בית מרן" *5293* שלווחה 2

השבוע זכות השיעור "בית מרן" מוקדש:

ניסים רחמים חי בן פנינה רפואה שלמה בקרוב

לכל המעוניין להתברך מפי קודשו של מורינו ורבינו הראש"ל שליט"א בשידור חי בשיעורו השבועי להצלחה לרפוא"ש או לעילוי נשמת יקירכם **חייגו: *5290***

ניתן לשמוע את השיעור של הראש"ל שליט"א גם בתדרים החדשים של 'כאן מורשת' 93.00fm, 92.8fm וב'קול חי' 90.8fm, 92.5 fm, 100.7 fm

העלון להצלחתם של: רחל בת אסתר - הצלחה בכל, רות בת מזל - בשורת טובות, מרים בת שפרה - רפואת הנפש והגוף, שירלי בת איטה - רפואה שלמה, שלמה בן דבורה - רפואת הנפש והגוף, ישראל בן גוליה - הצלחה בכל, אושרית בת ענת - בריאות ופרנסה, הילה בת אורה - רפואה שלמה, יאיר בן רות - כל הישועות, לע"נ ר' שמואל בן שפרה זצ"ל.

הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
ראב"ד ירושלים וראש בד"ץ "אור שרגא"

פרשת אחרי מות - קדושים

"כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאותיכם לפני ה' תטהרו" (טז ל).

מחילת העוונות ביום הכיפורים נמשלה לטהרה - "לפני ה' תטהרו", כמו טהרה במקוה, וכמו שאומרת המשנה בסוף מסכת יומא (פ"ח כ"ט): אמר רבי עקיבא: אשריכם ישראל, לפני מי אתם מיטהרין ומי מטהר אתכם - אביכם שבשמים, שנאמר (יחזקאל לו כה) "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם", ואומר (ירמיה יז ג) "מקוה ישראל ה'", מה מקוה מטהר את הטמאים, אף הקב"ה מטהר את ישראל.

וכשם שמקוה אינו מטהר עד שיטבול כל גופו ויתכסה במים בלא שום חציצה, כך האדם אינו נטהר עד שישבו בתשובה מכל חטאיו ויקבל על עצמו לקיים את כל מצוות ה' בשלימות, ויסיר מליבו כל מחשבה רעה החוצצת בינו ובין הקב"ה, ואז יטהר אותו הקב"ה טהרה גמורה.

"ושמרתם את חוקותי ועשיתם אותם" (כ ח).

פירש החתם סופר בחידושי (מגילה ו:): "ושמרתם" הוא לשון המתנה וציפיה, כמו (בראשית לו יא) "ואביו שמר את הדבר", שיחכה ויציפה תמיד מתי תבוא מצוה לידו ויקיימנה מיד.

ניתן להשיג את ספרי הרב שליט"א בטל' 052-7626077

"ידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבם לפני ה' וימותו" (טז א).

במדרש (ויק"ר כ י) הובאו כמה דעות מה היה החטא של נדב ואביהוא, ואחת מהם, שהיו נדב ואביהוא הולכים אחרי משה ואהרן ואומרים: מתי שני זקנים הללו מתים ואנו נוהגין שררה על הציבור. ובגמרא (סנהדרין נב). מבואר שרק נדב אמר כן לאביהוא, וזה לשון הגמרא: וכבר היו משה ואהרן מהלכין בדרך ונדב ואביהוא מהלכין אחריהן וכל ישראל אחריהן, אמר לו נדב לאביהוא: אימתי ימותו שני זקנים הללו ואני ואתה ננהיג את הדור. אמר להן הקב"ה: הנראה מי קובר את מי?

ולכאורה קשה, כיון שרק נדב אמר כן, מדוע גם אביהוא נענש?

ופירש החיד"א בספרו נחל קדומים: אמנם רק נדב אמר את הדברים הללו, אבל אביהוא שמע ושתק, וכיון ששתק ולא מיחה נענש גם הוא. ומכאן אנו רואים כמה הוא עומק הדין בשמים, שאפילו על שתיקה בלבד נענש אביהוא בעונש מיתה.

וכן מצאנו באיוב שנענש על שתיקתו כששמע את עצתו של בלעם לשעבד את ישראל במצרים, כמו אומרת הגמרא במסכת סוטה (יא): שלשה היו באותה עצה, בלעם ואיוב ויתרו, בלעם שיעץ נהרג, איוב ששתק נידון ביסורין, יתרו שברח זכו מבני בניו שישבו בלשכת הגזית. ואע"פ שאיוב רק שתק ולא השתתף בעצתו של בלעם נענש ביסורים קשים ומרים כל כך, כיון שהיה צריך למחות. כך גם אביהוא היה אסור לו לשתוק, אלא היה צריך למחות על דברים אלו, וכיון ששתק נענש.

ובזה יתבאר דברי המדרש (תנחומא אחרי מות ד): רבי אחא בר זעירא פתח (איוב לו א) "אף לזאת יחרד לבי ויפטר ממקומו" וכו'. אמר איוב: לא היו דומין בניו של אהרן למטהו, מטה אהרן נכנס יבש ויוצא לח וכו', ובני אהרן נכנסו להקטיר ויצאו שרופים, שנאמר "בקרבם לפני ה'". ע"כ. ולכאורה קשה, מדוע נחרד ליבו של איוב על עונשם של נדב ואביהוא בני אהרן?

ופירש החיד"א: הרי כל חטאו של איוב היה ששתק על עצתו של בלעם, ובתחילה חשב איוב שלא יענש על כך כיון שלא עשה דבר, אך כשראה את עונשם של שני בני אהרן, נוכח כי גם אביהוא נענש במיתה על שתיקתו, ולכן אמר "אף לזאת יחרד לבי" והתחיל לפחד שגם הוא יענש על שתיקתו.

ומכאן אנו לומדים מוסר השכל, שאם אדם שומע דבר מגונה צריך למחות עליו, ומי ששותק ואינו מוחה גם הוא נענש על כך.

המקובל האלקי
רבי יהודה פתיה זיע"א
טוב וראוי לעשות פדיון נפש
אלפים נושעו! בכוחה להסיר חולי, צרה ויגון

מתוך דברי קודשו של
הגאון הגדול **רבי ברוך שרגא שליט"א**
בעניין חשיבות פדיון נפש
**"והיא סגולה בדוקה ומנוסה
לרפואת החולים"**

רבי "בית מרן" עורכים פדיון נפש לכל שם ושם.
להעברת שמות שלכם ובני משפחתכם **חייגו *5290**

נכתב ע"י הרה"ג רבי משה והב שליט"א
רב מחלבות שטראוס - ישראל

בעקבות רבותינו הדליקו נר

הגאון הגדול רבי יחזקאל סגל הלוי לנדאו זצוק"ל בעל "הנודע ביהודה"

ביום חמישי הבא י"ז באייר יחול יום פטירתו של רבי יחזקאל סגל הלוי לנדאו זצוק"ל (בעל הנודע ביהודה) ורבה של העיר פראג.

רבנו נולד ב"ח חשוון ה'תע"ד (1713 למנינים) בעיר אפטא שבפולין לאביו רבי יהודה זצוק"ל ולמרת אימו חיה ע"ה שהייתה ביתו של אב"ד בעיד דובנא והיו מיוחסים עד לרש"י הקדוש. כבר בילדותו למד רבנו ופלפל עם אביו זצוק"ל וכן למד תורה אצל רבי יצחק אייזק סגל זצוק"ל. בגיל שלוש עשרה עבר ללמוד תורה בבית המדרש הנודע בעיר ברודי שבו למדו תורה חכמים וגאונים גדולים, בגיל שמונה עשרה נשא רבנו לאישה את מרת ליבא שהייתה ביתו של הגביר הגדול ר' יעקב מדובנא (לא קשור למגיד מדובנא) ועבר לגור לזמן קצר אצלו בבית בעיר דובנא, לאחר זמן קצר חזר רבנו לעיר ברודי ובהיותו בגיל עשרים התמנה רבנו לשמש כאב"ד ושם שימש כמה שנים והיו מפנים לרבנו שאלות קשות וחמורות בענייני עגונות, רבנו התפרסם כפוסק בעל שיעור קומה גדול מאוד, כ"כ מר"ח אלול ועד יו"כ וכן מערב שבת לערב שבת היה רבנו צם, ובתשעת הימים היה אוכל רק לחם יבש, רבנו הרבה בתעניות וסגופים, מיעט בשינה, והיה נוהג במנהגי אבלות על חורבן ביהמ"ק וגלות השכינה, והרבה

בנתינת צדקה ללומדי התורה, בשנת ה'תקט"ו עבר רבנו לעיר פראג ושם המשיך לשמש ברבנות, ושם תיקן רבנו כמה תקנות בין התקנות שתיקן היה שאדם לא יוכל לפרסם ספר הילכתי לפני גיל ארבעים וכן התקין תקנות נגד חיי המותרות שנועדו להידמות לגויים והיה אומר: מה לנו להידמות לגויים? להם נאה לשמוח כי הם יושבים שלווים ושאננים בארצם ומולדתם אבל אנו עם עני הנתנו בגלות ולשמחה זו מה עושה? כ"כ ייסד רבנו ישיבה בפראג והיה מוסר בה בכל יום ארבעה שיעורים שני שיעורים בגמרא ושני שיעורים בשו"ע, רבנו נודע בפסיקותיו ההלכתיות ולא היסס להביע את דעתו גם אם הם היו נראות לכאורה מקלות מדעת רבנים אחרים.

בשנת ה'תקל"ב (1772 למנינים) פרצה שריפה גדולה ששרפה את ביתו של רבנו ובו נשרפו כל כתביו, לאחר כמה שנים פירסם רבנו את חידושיו בספר 'ציון לנפש חיה' הקרוי 'הצל"ח' על שם אמו מרת חיה ע"ה וספרי פסקיו הנודעים "נודע ביהודה" על שם אביו רבי יהודה לנדאו זצוק"ל, רבנו השאיר אחריו תלמידים רבים וגדולי פוסקים ביניהם: רבי אליעזר פלקלס רבי בצלאל רנשבורג ורבי אברהם דנציג בעל "החיי אדם", וכן בניו וחתניו שהיו לתלמידי חכמים גדולים לפני פטירתו אמר רבנו שהוא מקבל עליו מיתתו והוא מוכן ומזומן להיות כפרת כל עם ישראל, בתאריך י"ז באייר ה'תקנ"ג הלך רבנו לעולמו ונטמן בבית העלמין בעיר פראג והוא בן 79 בפטירתו.

העלון להצלתם של: יקיר יוסף בן תקוה- הצלחה ובריאות, ישי נחמן בן יהודית- זיווג הגון, נצחית בת מרים- רפואה והצלחה, נתנאל בן מלי- בריאות איתנה, תנאל חיים בן רחל הדסה - רפואה שלמה, שושנה בת זהרה- בשורות טובות, שלמה זלמן נתן בן יהודית- זיווג הגון, שמרית בת בנימין- פרנסה בשפע.

הרה"ג רבי ישראל לורי שליט"א
בפינתו הקבועה ברדיו קול חי בתוכניתו של הרב בן לולו
כל יום ה' בשעה 13:30

שאלה: אדם ששלח את חברו שיקנה איזה בגד מסוים והבגד לא היה מתאים דירה האם יכול לעשות כן?

תשובה: המוכר טוען כל מה שמכרתי דווקא את הבית עצמו ולא הדברים שנמצאים בבית וכמו שאני לוקח את המקרר ואת הגז כך אני רוצה לקחת את המזוגנים אבל איתא במשנה בב"מ פג. פרק השוכר את הפועלים "השוכר את הפועלים ואמר להם להשכים ולהעריב מקום שנהגו שלא להשכים ולא להעריב אינו רשאי לכופן מקום שנהגו לזון יזון לספק במתיקה יספק הכל כמנהג המדינה" ע"כ. משמע מדברי משנה זו שהכל נמדד לפי מנהג המדינה וכמו שפסק הרי"ף והרמב"ם פרק ט' מהל' שכרות הל' א' וכן הטור ומרן השו"ע בחוש"מ ס' של"א סעי' א' ע"כ.

לפ"ז לנדון דידן כיום שהמנהג שאדם מוכר בית הוא מוכר את כל הדברים המחוברים גם לבית כגון: מנורות פלורוסנטים ברזים וגם את המזוגנים לכן לא יכול המוכר לקחת את המזוגנים אבל דברים שאינם מחוברים לדירה כגון: מקרר גז וכדו' יכול לקחת.

ועיין בספר 'ברוך שאמר' חוש"מ של מורי ורבי הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א שכך פסק שם להדיא יע"ש.

להלכה: המוכר לא יכול לקחת כלל את המזוגנים והם שייכים לקונה.

ניתן לשמוע כל יום 3 דקות של הצלחה יומית * 5293 * שלוחה 5

שאלה: תודה לכבוד הרב על הפינה, אנו נהנים כל שבוע מחדש, שאלתנו היא האם מותר לאכול מאכלים שיש בהם אבקת חלב נכרי, ואם אסור מה הדין לקטנים?

תשובה: בד"ק אבקת חלב נכרי, שצורת הכנת האבקה על ידי אוויר חם יבש ועל ידי זה לחות החלב כלה באוויר והחלק היבש שבחלב נשאר, וידוע שיש איסור על חלב שחלבו גוי ואין ישראל רואהו, אמנם עיין בשו"ת 'זקן אהרון' (ח"ב סימן מ"ה) שכתב שכל האמור הוא על החלב. אבל על האבקה אין איסור משום פנים חדשות באו לכאן ואינה בכלל הגויה כיוון שהשתנה שינוי גמור בעשיית האבקה הנוצרת מהחלב, וכן פסק בשו"ת 'אגרות משה', ולכן מעיקר הדין מותר באכילה, ועוד טעם יש בדבר שאין כל אפשרות לעשות אבקת חלב מחלב בהמה טמאה אלא רק מחלב בהמה טהורה. ועיין עוד בספר 'הקטן והלכותיו' שהביא בשם הגר"ז אויערבך שיש להחמיר לגדולים, אולם אין צריך להחמיר לקטנים משום שא"א שיהיה מחלב בהמה טמאה, אולם אנוכי דיברתי עם מרן הראשון לציון רבי יצחק יוסף שליט"א ואמר שאנו הגדולים נחמיר וגם לקטנים וחולים צריך להחמיר אלא אם כן אין תחליף לחלב ישראל, והטעם להחמיר משום שכיום לא רק האבקת חלב נכרי היא הבעייתית אלא משום שמוסיפים עוד כל מיני רכיבים אשר הם מתחת לכשרות טובה וכן הורה הרב בורשטיין לאחר שערך בדיקה מעמיקה ונמצא שכל מיני מוצרים אשר הם מכילים

אבקת חלב נכרי יש בהם עוד רכיבים שהם לא בכשרות טובה. ועיין בספר 'כשרות למעשה' עמ' תק"ב שכתב כי כשרות זו חלבי נותנים במוצרים אבקת חלב נכרי ואף לא מציינים ע"ג האריזה.

שאלה: האם מותר לשתות מים שהיו גלויים במשך כל הלילה ומה הדין אם שכחנו איזה משקה כלשהו?

תשובה: במשנה (תרומות פ"ח מ"ד) שלושה משקין אסורין משום גילוי המים היין והחלב ושאר כל המשקין מותרין, והאיסור היא לאו דווקא אם היו למשך הלילה אלא הוא הדין אם היו מגולין ביום ללא השגחה והטעם לאיסור הוא משום ששלושת המשקים הנ"ל חוששים שמה שבהם נחש והטיל בהם ארס, משא"כ בשאר משקין שאין לחוש משום שאין דרך הנחש לשתות מהם, ועיין בשו"ע (יורה דעה ס"ג קט"ז סעיף א') שכתב שכיום לא מצויים נחשים בבתינו ומותר מעיקר הדין לשתות משקים שהיו גלויים, אולם אם יכול להימנע מלשתות מהם תבוא עליו ברכה, ועיין בספר 'מעשה רב' שיצא לאור סמוך לפטירת הגאון מוילנא שכתב שהגאון אמר שמי שנוהר בתכלית החומרות בגילוי כל המשקים והמים לשתיה בכל זמן לא תבוא לו מחשבה זרה בתפלתו, ועיין עוד בספר 'הכשרות למעשה' עמוד תכ"ז.

השאלות נלקחו מקו "בית מרן" ניתן להשאיר שאלות * 5293 * בשלוחה * 25

הרב אברהם דניאל שליט"א רב במוקד הליכות "בית מרן"

כשרות המזון

פריחת האביב והאלרגיה

מה זו אלרגיה? אלפי אנשים בישראל ובעולם סובלים מדי שנה בעונת האביב מתסמיני אלרגיה: אף נוזל, עיניים דומעות, גרדת וגירויים בעור ולעיתים אף תופעות אסתמטיות. אלרגיה היא תגובת יתר של המערכת החיסונית נגד חומרים שונים. בדרך כלל המערכת החיסונית מצליחה להבחין בין חומרים שמזיקים לגוף לבין כאלה שאינם מזיקים, אולם לעיתים היא טועה ומגיבה נגד חומר שאין בו שום סכנה לגוף.

מהם התסמינים? קדחת השחת - מתבטאת בנזלת שקופה, בעיטושים מרובים, בגרד בחך ובאף ובהתפתחות פוליפים באף.

***סרפדת (URTICARIA) - פריחה אדומה ומגדדת על העור.** *אסתמה

ממה נגרמת אלרגיה? האלרגיה נגרמת כתוצאה מתגובה של הגוף לחומר הקרוי אלרגן (גורם אלרגיה) המצוי במזונות מסוימים, בצמחים, בתרופות, באבקנים, בפרווה של בעלי חיים ועוד. מערכת החיסון של האנשים האלרגים מתייחסת לחומרים האלה כאילו היו פולשים זרים המסוכנים לגוף ומגיבה בהתאם. היא משחררת חומרים שונים, ובהם היסטמין, הגורמים לתגובה דלקתית.

התוצאה: הופעת התסמינים של אלרגיה.

מהו הטיפול הקונבנציונלי? הטיפול המקובל הוא בעיקר מתן אנטי היסטמינים

או חומרים אנטי דלקתיים שונים. הטיפול אינו מונע את האלרגיה, אך מצליח למנוע את הסימפטומים.
מהו הטיפול המשלים? *תוספי מזון
*ויטמין C-תורם להגברת הפעילות של מערכת החיסון.
*סקוטלריה-צמח אנטי אלרגי שמייצב את תאי הפיטום (שמפרישים את ההיסטמינים).
האם ניתן למנוע אלרגיה? אי אפשר למנוע לחלוטין אלרגיה, אך אפשר לצמצם את התופעה בעזרת כמה צעדים פשוטים:
• להתקין מערכת מיזוג אוויר המצוידת במסננים מתאימים לקליטת אבקנים.
• להימנע משהות בקרבת עצי אורן, זית ופקאן או בקרבת צמחים שאליהם ידוע כי ישנה רגישות.
• לוותר על מוצרי חלב במצבים שבהם קיימת ליחה ממקור לא ברור.
• להימנע מאלכוהול ומסוכר מזוקק וכן ממזונות תעשייתיים.
תרופות אנטי - היסטמיניות מקלות מאוד על תסמיני האלרגיה, כמו נזלת ודמעות. טיפול זה ניתן בצורת כדור או סירופ לנטילה יומית.
תרסיס לאף המכיל כמויות קטנות של סטרואידים, המדכאות את הדלקת בחלל האף.

פינת בריאות אתם שואלים והמומחים עונים במייל: betmaran1234@gmail.com

אינטרס קדוש

איך האדם יכול לעבור את חייו בשמחה, גם כשהם מלווים בייסורי פרנסה, זוגיות, בריאות, וכדומה?

בהקב"ה ברא את האדם אינטרסנט. גם לצדיקים יש עניין ברדיפתם אחרי מצוות, כי הם רוצים בשלימות נשמתם ובחיי העולם הבא. הכרחי שהאדם יהיה אינטרסנט, כל אחד בדרכו. ה'מכתב מאלהו' מלמד שהקב"ה ברא כל אדם עם אינטרסים, כי כך ישאף להתקדם. האדם זקוק גם לייסורים, דברים שהם הפך רצונו, וכאינטרסנט עליו להתבונן מה ירוויח מהם.

רבי פנחס בן יאיר בא לקראת רבי שמעון בר יוחאי שיצא מהמעררה, הכניסו לבית המרחץ, וראה שכל גופו סדוק. ירדו מעיניו דמעות שצרבו את גופו של רשב"י. נאנח רבי פנחס: "אוי לי שראיתיך בכך", נענה רשב"י ואמר, "אשריך שראיתני בכך, שאלמלא ראיתני בכך, לא מצאתי בי כך". בעצם אמר לו: תראה מה הרווחתי. אם לא ראית אותי בייסורים הללו, לא היית מוצא בי מה שאתה מוצא בי היום!

לפני שהיה רשב"י במערה רבי פנחס היה רבו. רשב"י שאל שאלה ורבי פנחס ענה לו שנים עשרה תשובות. ולאחר שיצא רשב"י מהמעררה, רבי פנחס היה שואלו שאלה, ורשב"י היה עונה לו עשרים וארבע תשובות, כלומר הפך את היחס ביניהם ואף הכפילו!

כשאדם מבין איזה שחר הוא מקבל בעולם הזה ובבא עבור הייסורים, ישמח בהם מאוד. הייסורים שאתה מקבל כאן מוחיים אותך, ומאפשרים לך לעשות עוד מצוות. הם שומרים על בני ביתך, ושומרים אותך מכל רע.

חינוך הילדים

תקשורת עם ילדים

כיום התקשורת של ההורים עם הילדים לוקה בחסר ממספר סיבות: צוק העיתים, קשיי הפרנסה, הורים מתבגרים... נוסף לכך שהיום ישנם כאמור מכשירים סלולריים, שלקחו לנו את הזמן של התקשורת עם הילדים.

לדוגמה: אמא דיברה בטלפון עם החברה, והילד שלה שלומד בכיתה ד' חזר מהלימודים.

אמא, באתי. הוא אמר.

היי, אמרה לו אמא והמשיכה לשוחח בטלפון.

לאחר כרבע שעה הוא ניסה שוב: אמא,

והיא אמרה לו: אני מדברת...

לאחר כחצי שעה הוא איבד את הסבלנות ואמר לה: אמא, אני רוצה לדבר איתך... היא אמרה לחברה: חכי רגע, פנתה אל הילד ואמרה לו: אתה חצוף, אין לך כיבוד אב ואם, אמא בטלפון, ואתה מפריע, אתה ילד חצוף...

קוראים יקרים, מה דעתכם, האם הילד חצוף, או שאמא שלו לא בסדר?

התשובה לכך ברורה.

אמא יקרה - האם לילד שצריך את אמא, קוראים ילד חצוף? וחזן מזה, מה חשוב לך יותר, שיחת הטלפון או הילד?

אם אמא רוצה לדבר בלי הפסקה, אולי עדיף שתשאר רווקה, ואף אחד לא יפריע לה לדבר.

אבל אני בשיחה, טענה האמא.

אז מה אם את בשיחה, תאמרי לחברה: ציפי, הילד חזר מהלימודים, אחזור אליך בעוד שעה. מדוע קשה לומר משפט כזה, מה הבעיה לשחרר את החברה, ולהתפנות לילד?

אמא יקרה, קחי את הילד, חבקי אותו ותאמרי לו: כל כך התגעגתי אליך, כמה שאני אוהבת אותך, ספר לי איך היה בלימודים היום. כמה הילד זקוק לחיבוק חם של אמא, ולהתייחסות ולהתעניינות לאחר שחזר הביתה מהרחוב הקר והמנוכר. אבא נמצא כל היום בעבודה וחוזר בלילה, יש לו אולי שעה או שתיים עם הילד לפני שהוא הולך לישון. הוא מגיע הביתה ויושב לאכול. לאחר מכן הוא עובר לספה, והילד יושב לידו ומשווע לתשומת לב. והאבא, במקום למלא את החסר,

טוב שיהיו לאדם קצת ייסורים בעולם הזה. אומר המדרש, משל למלך שהיה עבדו חולה. ציווה המלך לרופא, "תרפא את העבד!". מה הנמשל? אומר המדרש שהקב"ה אומר לייסורים: "תרפאו את הצדיק!". המדרש מזדמה את הייסורים לרופא שמרפא חולה. כשאני רואה את האינטרס שלי, אני חש ברווח הצפוי, שכן מי יודע כמה מתנות אקבל בזכות ייסורי! אני מקבל בריאות, זוגיות, פרנסה וילדים. כל אחד מרוויח מייסוריו באופן אחר מצד חיי העולם הזה, ומצד חיי העולם הבא, הייסורים מתקנים ומביאים אותו לייעודו הנצחי.

פעם נערכה הפגנה בירושלים בגלל חילול שבת, ובנו של רבי דניאל פריש (מחבר 'מתוק מדבש' על ה'זוהר') נער טהור בן שש עשרה, ישב במעצר עם כל מיני עבריינים. הרב דניאל פריש ביקש מעסקן ציבור שיש לו קשרים במשטרה, שישתדל למען בנו. הצטער העסקן: "חבל מאוד שבחור טהור כבנך יושב בין פורקי עול בבית הכלא".

רבי דניאל אמר לו: "מה היצר הרע רוצה ממני כעת? שתהיה לי טרוניה כלפי מעלה. אבל אם ה' רוצה שיהיה כך, אני מקבל באהבה כל מה שהוא עושה איתי".

רבי דניאל פריש הבין שעליו לעמוד בניסיון ולצאת גיבור מהמלחמה. האינטרס של הצדיק הוא לעמוד במבחן שנועד לרוממו - "ה' צדיק יבחן". כשאדם רואה את האינטרס שלו בקבלת הנהגת ה', אז הוא יכול לעבור בקלות את כל משברי חיי.

לרכישת דיסקים 5 דקות חי באמונה של כבוד הרב לוגאסי שליט"א (100 שיעורים בדיסק) חייג 5290*

שולף את המכשיר ומתחיל להתכתב ועושה תנועות עם האצבעות והידיים. הילד אומר לו: אבא,

אני שומע, אומר האבא, וממשיך להתעסק עם הטלפון.

לאחר כמה דקות הילד פונה שוב לאבא ושואל: אבא, אתה מקשיב לי?

אני לא חרש, עונה האבא, דבר... ובו זמנית ממשיך להתעסק עם הטלפון...

לאבא כזה אפשר לקרוא אבא ביולוגי. הוא הוליד את הילד ויצא מהתמונה.

אבא יקר, אולי תפסיק להתעסק עם הצעצוע הזה ותכבה אותו. קח את הילד, חבק אותו, ותאמר לו: בני, כל כך התגעגתי אליך, אתה יודע שאני חושב עליך הרבה פעמים, וכשאני נזכר בך אני מחייך...

אבא יקר, משפטים כאלה מחממים לילד את הלב. הוא כורת איתך ברית, ולא ישכח את זה לעולם. כאשר הוא יגיע לגיל ההתבגרות אתה תהיה החונך שלו. הילד ישפוך לפניך את לבו, ואתה תלווה אותו. אין כמו אבא שחונך את הילד שלו. דוגמאות כאלה של דחיית הילדים מפני העיסוקים של ההורים נפוצות מאוד, וקורות באלפי בתים. זה לא נובע מן היות, אלא מחוסר שימת לב והיסחפות אחרי המדיה והתקשורת.

ילד שלא מקבל תקשורת חיובית מההורים בבית, מחפש אותה ברחוב. והתוצאה, שהילד הופך להיות ילד רחוב.

אוי להם להורים, אם הילד שלהם הופך להיות ילד רחוב, כבר לא צריך את הגיהנום שם, כי הגיהנום מגיע הביתה.

ואם זו בת שנשרה, אז האמא לא מפסיקה לבכות ביום ובלילה.

ואחרי זה, ההורים שואלים: 'איפה טעינו?'

זו הטעות!

הם לא נתנו לילדים את תשומת הלב שהם זקוקים לה בבית, והיו מכורים לטלפון לחדשות ולמדיה.

אז מה עושים?

אם נאמר להם: לכבות את המכשיר כשמגיעים הביתה, ורק למחרת בבוקר להפעיל אותו, ברור שהם לא יעמדו בזה.

לכן, לפחות בשעת השיחה עם הילדים ובהשכבה שלהם, הטלפונים יהיו מכובים לגמרי. (ילדינו, הרב אבנר קוואס)

מזכה הרבים הרב הגאון רבי יגאל כהן שליט"א
וגם בשלוחה מיוחדת 5293* שלוחה 8<13 בחיזוק יומי ושעורים מלאים

בחסדך בטחתי

היפלא מה' דבר?

ניגש אלי יהודי שרצה להוציא דיסקים לזיכוי הרבים בנושא אמונה ובטחון, ולא הצליח למצוא ממון עבור הוצאת הדיסקים.

שאל אותי: מה לעשות? עניתי לו: היפלא מהשם דבר? הרי כל מטרותך להגדיל את שמו של הבורא בעולם ובידו הכל, תפנה אליו. באותו רגע הצטרף יהודי נוסף לשיחה ושאל: על מה אתם מדברים? עניתי לו: הצדיק שלידינו רוצה לזכות את הרבים, ואין לו מספיק כסף.

שאל אותו היהודי: כמה צריך? ענה לו השואל: אלף וחמש מאות שקל. מיד הוציא המתעניין את ארנקו ונתן לו את הסכום המבקש. באותו רגע רציתי לנשק את הבורא יתברך, ולצעוק בכל הכח "היפלא מהשם דבר".

עם ישראל נולד מארבע אמהות: שרה, רבקה, רחל ולאה. בגמרא מובא שכולן היו עקרות. ולכאורה יש לשאול: עם כל כך חשוב ויקר, האם דווקא מאמהות עקרות הוא צריך להוולד? אלא שרצה הקדוש ברוך הוא ללמד את עם ישראל לדורותיו, תדעו שגם מארבע נשים עקרות אני יכול להוציא אומה שלמה.

נשיקה מבורא עולם

אביא דוגמה נוספת שחיותי: לפני למעלה מעשור עוד בהיותי אברך פשוט שיושב בכולל ולומד, נקלעתי יחד עם משפחתי למצב כלכלי קשה מאד. בנוסף לחובות לחברים, ולבני משפחה, המצב היה כל כך קשה עד ששקלנו אני ורעייתי שאעזוב את בית המדרש ואצא לעבוד בשוק הפתוח. וכשהבנתי היכן אני עומד, פניתי בתחלה לבורא יתברך: "אנא, אבי שבשמים, אל תנתק אותי מאהבת חיי שזו התורה הקדושה". ואז פגשתי את הספר חובת הלבבות בשער

הבטחון. במהלך הלימוד בו חזר החיך לפני, וחזרה השמחה ללבי, הבנתי שאני פשוט נועל את מזלי במחשבותי ואני לא מספיק מאמין שהבורא יתברך יכול לשלוח לי את כל מחסורי בכל רגע, וללא קשר ליכולת שלי או של רעייתי. אין ספק שהשם יתברך לא תלוי במעשים שלי, אם אעשה הרבה בשביל הפרנסה או מעט.

בשלב מסוים התחלתי לתרגל במחשבותי, שהשם הוא כל יכול ויכול לשלוח לי מעטפות עם כסף עד אלי בכל דרך שתהיה. ואז ההגיון שלי אמר לי איך תקבל כסף, הרי אף אחד לא מכיר אותך. אפילו מי שמכיר אותך לא יודע שאתה צריך, אם כך מי בדיוק ישלח לך כסף? ועוד טענות שטען בתוכי "ההגיון הבריאי". ואז הבנתי שבעצם ההגיון הבריאי שהרגלתי אליו כל חיי הוא בעצם כפירה, והיכולת של הבורא יתברך שהוא כל יכול אפילו למעלה מיוכלת השגה שכלית, ובמילים פשוטות אין אצל הקדוש ברוך הוא הגיון ואין אצלו טבע, בודאי שאין אצלו שום הגבלה ביכולתו.

זה לא קל לשנות דרכי חשיבה שהורגלת בהם למעלה משלושים שנה, אבל ידעתי שאם אבין את האמת המוחלטת שאין לבורא שום מעצור מלהשפיע עלי את כל משאלות לבי, או אז אוכה לראות ממנו דברים לא הגיוניים. וכך החלטתי שאני מחכה לכסף ממנו בכל דרך אפשרית ואפילו לא הגיונית כגון מעטפות בדואר, על הדלת, הפקדות לחשבון הבנק, וכדומה (אני יודע שזה נשמע מאד מוזר, אבל כדאי גם לכם לנסות, ותתפלאו לגלות שזה עובד)..

(מתוך הספר יגל ליבי - הרב יגאל כהן שליט"א)

ניתן להשיג את הספר בטל' 03-8000770

ביום הילולת התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

'אגודת בית מרן' תקיים את הסגולה הידועה

ח"י רוטל משקה

ביום הילולת ל"ג בעומר ביום שישי י"ח באייר
לזרע קודש, לרפואה שלימה, לפרנסה ולכל הישועות

ניתן להעביר שמות עד יום חמישי י"ז אייר בשעה 14:00

חייגו עכשיו 5290*

גם השנה מחזברים עם רבי שמעון מכל מקום...

ארגון "משכנא דרשב"י" יוצאים במבצע זיכוי הרבים ענק לקראת ל"ג בעומר

בס"ד

חדש!

סט תיקוני הזוהר

בכריכה קשה ובאותיות מאירות עיניים

ג' כרכים, בגודל חומש

מחולק לימות השנה מ"ג עד ל"ג בעומר

ומחולק ל40 יום מעד"ח אלול עד יום הכיפורים להיות מחובר עם רבי שמעון כל השנה!

אדרא רבא זוטא

בכריכה קשה ובאותיות מאירות עיניים

עם "ספרא דצניעותא" ותיקון היסוד לבא"ח

ניתן להשיג:

* "ספרי חיים" טל' 02-6428885

עם משלוח עד הבית www.lbooks.co.il

* ספרי אברמוביץ רח' דוד 1

ליד ביהכנס' מוסאיוף ירושלים

* אתר "הידברות שופס"

* "משכנא דרשב"י" 052-7680904

* "כיסא רחמים" רח' הר סיני

פינת הרב עוזיאל בני ברק

דרושים מפיצים כמירי שנה

ברחבי הארץ לספרוני כיס של

"אדרא זוטא"

"הילולא רבא"

בתרומת 220 ש"ח

תקבלו קרטון ספרונים

לחלוקה על ידכם או על ידינו

לזיכוי הרבים.

בתי כנסת וקבוצות

שעושים לימוד ויכולו לקבל חינם

לפרטים והזמנות:

052-7680904

גם השנה יתקיים לימוד לביל ל'ג' בעומר בזוה"ק ב"משכנא דרשב"י" רח' קנייבסקי 2 ביתר כל המעוניין להחזיק אברך לזכותו ולהצלחתו 052-7167613

העלון להצלחתם שלי יעקב מאיר בן מרים- חזרה בתשובה, יצחק בן מרים וזקלין- רפואת הנפש והגוף, ישי בן שלמה- זיווג הגון, ליאור בן מרינה מריקה- זיווג הגון, מוריה בת עדידת- לידה קלה, אסתר שני בת רחל- פרנסה טובה, אפרת בת יפה- חזרה בתשובה, חיים בן רחל- הצלחה בלימוד, יהודה בן יוסף- הצלחה בכל, יהודית בת סיגלית- זיווג הגון.